

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Kavčí hory 1, Praha 4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2009, č. j. 5 Ca 366/2008 – 37,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2009, č. j. 5 Ca 366/2008 – 37, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 23. 10. 2009, č. j. 5 Ca 366/2008 – 37, zamítl žaloby podané žalobkyní Českou televizí proti rozhodnutím žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 18. 6. 2008, 1) č. j. vav/5794/08, sp. zn. 2008/173/vav/ČTV a 2) č. j. vav/5793/08, sp. zn. 2008/174/vav/ČTV, kterými byla žalobkyni udělena dle ustanovení § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o vysílání“) pokuta ve výši 1 000 000 Kč (rozhodnutí ad 1) a ve výši 300 000 Kč (rozhodnutí ad 2) za porušení ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) citovaného zákona, jehož se dopustila zařazením reklamy na produkt pivo Krušovice (mutace 6 a 7), která nebyla zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělena od ostatních částí programu. Spot byl žalobkyní označen jako „sponzor reklamní znělky“, avšak žalovaná jej vyhodnotila jako reklamu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) zákona o provozování vysílání, neboť tento spot upozorňuje diváka na existenci piva Krušovice a objevují se v něm záběry na sklenici a láhev piva s typickou etiketou Krušovic. Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že pod pojem „pořad“ používaný zákonem o vysílání nelze podřadit reklamní znělku, neboť tato nevykazuje určující znaky pořadu a nelze ji proto ani sponzorovat. Správní soud se jen ztotožnil se závěrem žalované, že v projednávaném

případě šlo o reklamu ve smyslu zákona o vysílání a nepřisvědčil žalobním námitkám, v nichž žalobkyně tvrdila, že reklamní znělka je pořadem. Z uvedených důvodů městský soud neshledal podané žaloby opodstatněnými a zamítl je podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.").

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka") v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka především namítá nesprávné právní posouzení otázky, zda došlo k porušení povinnosti vyplývající z ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, respektive zda se v obou případech spotů jednalo obsahově o reklamu či sponzorský vzkaz. Městský soud nepovažoval za klíčové vyhodnocení obsahu spotů v napadených rozhodnutích a závěr, že šlo v projednávaných případech o reklamu učinil z toho důvodu, že pod pojem „pořad" nelze podřadit reklamní znělku, a proto ji nelze ani sponzorovat. Správní soud nedostatečně reagoval na žalobní námitku, že předmětné spoty byly zařazovány do vysílání jako sponzorské vzkazy, neboť se bez dalšího ztotožnil se závěrem správního orgánu, že předmětné spoty jsou ve skutečnosti reklamou. Je proto přesvědčena, že takový závěr soudu není dostačujícím odůvodněním pro zamítnutí žalobních podání. Pokud jí byla uložena pokuta za porušení vyplývající z ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, bylo proto především nutné se zabývat otázkou, zda se jednalo o reklamu či sponzorský vzkaz z hlediska obsahu jednotlivých spotů. V této souvislosti poukazuje na závěry plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 7 As 42/2009, sp. zn. 7 As 41/2009). Správní soud též vadně posoudil právní otázku, že předmětné spoty byly reklamou, neboť ve spotu bylo na existenci produktu pouze upozorněno, což vylučuje, že by takto formulovaný závěr odpovídal výkladu judikovaného názoru Nejvyššího správního soudu (tedy, že ústředním motivem spotů byl přesvědčovací proces směřující k zvýšení prodeje). Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že již bylo několikráte judikováno správními soudy, že reklamní znělka není pořadem a nespadá ani do kategorie servisních informací zpravodajského pořadu, a proto je absolutně vyloučena jako předmět sponzorování. Ke všem rozhodným skutečnostem se vyjádřila již v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i ve vyjádření k žalobě, a proto v dalším na tyto dokumenty odkazuje. V odůvodnění rozhodnutí pak dostatečně uvedla, z jakých důvodů považuje předmětné spoty za reklamu, jaké jsou v nich použity reklamní prvky a které definiční znaky reklamy byly naplněny. Městský soud se s těmito závěry ztotožnil a nepřisvědčil námitkám stěžovatelky. Argumentace stěžovatelky je založená na jednotlivé větě vytržené z kontextu a její odůvodnění je zavádějící. S poukazem na tyto skutečnosti žalovaná navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal procesní předpoklady projednání kasační stížnosti a shledal, že stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou, za níž v řízení jedná pověřený zaměstnanec, mající vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle

zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost byla též podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a svým obsahem míří na kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy shledává kasační stížnost přípustnou a dospěl k závěru, že byly splněny zákonné procesní předpoklady pro její projednání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že tato kasační stížnost je opodstatněná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti městskému soudu především vytkla, že se nedostatečně zabýval žalobní námitkou týkající se posouzení předmětných spotů jako sponzorských vzkazů, resp. reklam a že právní závěr (v případě projednávaných spotů podle jejich obsahu jde o reklamy), nijak neodůvodnil a pouze se ztotožnil se závěry žalovaného správního orgánu.

Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu zjistil, že městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku - ve vztahu k žalobní námitce týkající se posouzení předmětných spotů - tedy zda jde o sponzorský vzkaz či reklamu (přesvědčovací proces vybízející k nákupu zboží) pouze konstatoval, že se ztotožnil se závěrem žalované a nepřisvědčil žalobním námitkám. Předmětné spoty dle žalované přitom byly ve smyslu zákona o vysílání reklamou, neboť v nich obchodní společnost veřejně a za úplatu oznámila informaci o svém produktu, jež byla určena k podpoře prodeje výrobku. Následně městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatelka odvysíláním předmětných reklamních spotů porušila povinnost obsaženou v ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, neboť odvysílaná reklama nebyla oddělena od ostatních částí programu.

Kasační soud při přezkoumávání námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz) též vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Tento soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS

1534/08, také konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

Kasační soud při přezkoumávání uvedené námitky nepřezkoumatelnosti vyšel i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl uveřejněn pod č. 134/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž bylo vysloveno, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“.

Uvedená ustálená judikatura Ústavního soudu měla – ve vztahu k odůvodnění správních rozhodnutí, pro něž platí zásadně stejné principy – svého předchůdce v judikatuře Vrchního soudu v Praze (např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, uveřejněné v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 27/1994) a našla svůj odraz i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Této judikatuře je společné, že „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, který byl uveřejněn pod č. 787/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že „opomene-li krajský (městský) soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.)“.

V daném případě stěžovatelka v žalobě mimo jiné namítala, že má ve světle žalobních argumentů za prokázané, že předmětný spot nenaplňuje znaky reklamy, popisované ztvárnění spotu dle jejího názoru nelze chápat jako přesvědčovací proces, který by vybízel ke koupi, tudíž nemohlo dojít k porušení povinnosti stanovené § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání. Jelikož se městský soud těmito žalobními námitkami vůbec nezabýval a pouze konstatoval, že se ztotožnil se závěrem žalovaného správního orgánu, je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), neboť chybí jakékoliv vyjádření vztahu mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu tedy vyplývá, že městský soud

nepostupoval při posuzování a rozhodování projednávané věci v souladu s uvedenou judikaturou.

Právní argumentace městského soudu, jež je součástí odůvodnění rozsudku se týká pouze otázky, zda reklamní znělka naplňuje definiční znaky pojmu „pořad“ ve smyslu zákona o vysílání a v návaznosti na to, zda může být sponzorována. Ve vztahu k sankci, která byla uložena pro porušení ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání je však tato argumentace zcela nadbytečná, neboť není pro posouzení toho, zda došlo k naplnění skutkové podstaty uvedeného deliktu relevantní. Podle citovaného ustanovení je provozovatel vysílání povinen zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a u provozovatele rozhlasového vysílání zřetelně zvukově, u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu. Pro vyslovení závěru o porušení povinnosti obsažené v § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání však bylo v dané věci zcela postačující zhodnotit, zda předmětná část vysílání svým obsahem je či není reklamou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) zákona o vysílání, a dále, pokud by se o reklamu jednalo, zda byla či nebyla od ostatních částí programu oddělena. Bylo tedy naprosto nadbytečné, že se jak žalovaná ve svém rozhodnutí, tak městský soud v napadeném rozsudku, poměrně podrobně zabývaly tím, zda reklamní znělka je či není pořadem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání. Neobstojí proto tvrzení městského soudu, že v dané věci jde o vyřešení sporu, zda je sponzorování reklamních znělek v souladu se zákonem o vysílání. Klíčovou otázkou je totiž to, zda předmětné spoty odvysílané stěžovatelkou byly či nebyly neoddělenou reklamou.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. 7 As 80/2009, dostupný na www.nssoud.cz, ve vztahu ke správnímu orgánu konstatoval: *„Při posuzování, zda provozovatel televizního vysílání porušil povinnost oddělit reklamu od ostatních částí programu [§ 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání], je zcela postačující, pokud Rada pro rozhlasové a televizní vysílání zhodnotí, zda předmětná část vysílání je či není reklamou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) citovaného zákona a dospěje-li k závěru, že se o reklamu jedná, zda tato byla či nebyla od ostatních částí programu oddělena. Uvedený závěr platí i pro případy, kdy Rada pro rozhlasové a televizní vysílání shledala, že neoddělenou reklamou je označení sponzora reklamní znělky. Obsahuje-li rozhodnutí v uvedených případech i argumentaci, že reklamní znělka není pořadem ve smyslu § 2 odst. 1 písm. l) citovaného zákona a že není možné ji sponzorovat, jedná se o argumentaci nadbytečnou, jejíž věcná správnost či nesprávnost nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí, jímž je provozovatel televizního vysílání sankcionován za porušení § 48 odst. 4 písm. a) citovaného zákona (odvysílání neoddělené reklamy).“*

Z uvedeného tedy vyplývá, že se městský soud z věcného hlediska nedostatečně zabýval uplatněnými žalobními námitkami a jím použitá argumentace není relevantní pro posouzení naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání.

Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek městského soudu z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V tomto řízení bude na městském soudu, aby napadené správní rozhodnutí přezkoumal v uplatněných mezích všech žalobních bodů a následně posoudil klíčovou otázku, zda předmětné spoty odvysílané stěžovatelkou byly či nebyly neoddělenou reklamou.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze) a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud ve svém novém rozhodnutí. (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu